

til. Derfor tror jeg, at det er at gaa med Skyklapper for Øjnene at blive ved at tro, at dette er en ufarlig Beskatningsmaade, og at denne Skat bæres af dem, man lægger den paa. Hverken for Indkomstkattens eller Formueskattens Vedkommende er man sikker paa, at den bæres af dem, man lægger den paa. Det er undertiden ret vanskeligt at paavise, ad hvilke Veje den overvælttes, men saa snart Formueskatten bliver en reel Formuebeskatning, vil den ganske utvivlsomt til sidste Hvid og Skilling blive væltet over paa dem, som har Brug for Kapital, dem, som maa laane Penge. For den ene er Formuen noget, han nyder Indtægten af, for den anden noget, som udkræves i hans Virksomhed, og det er den sidstnævnte, den, som har Brug for Kapital, der maa betale Skatten, fordi Kapitalen derigennem bliver dyrere. Derfor er det ikke dem, man lægger Skatten paa, der kommer til at betale den, nej, de lægger den over paa andres Skuldre.

Paa et Tidspunkt, hvor Samfundet kræver en Kraaftanstrengelse for at bygge sin Virksomhed op igen og rejse alt det, som er sunket i Grus, maa man sørge for ikke at lamlægge Arbejdsmidlerne, hverken i ringe eller i vid Udstrækning. Det, som er Fejlen ved den foreslaaede Skatte-reform, er netop, at den dræber eller hemmer eller svækker — hvor meget eller hvor lidt man nu skønner, det er — Menneskers Arbejdsiver, idet den gør Arbejdet vanskeligere, forringer Mængden af Arbejde, formindsker Adgangen til Arbejde for mange Mennesker. Der er derimod en Maade at kræve Afgift paa, som tværtimod stimulerer Arbejdslysten, ægger Arbejdsiveren. Den Hartkornsskat, vi havde i gamle Dage, var netop af en saadan Natur, fordi den betaltes ganske uafhængigt af, hvordan den vedkommende Mand brugte den Jord, hvorpaa Skatten hvilede, Skatten var den samme, enten han udnyttede Jorden eller ikke, derfor stod det i hans Arbejdsivers og Dygtigheds Magt at formindske det Tryk, hvormed Skatten hvilede paa ham. Derimod hviler alle vore nuværende Skatter væsentligt paa Arbejdet, vokser med Fliden og aftager med Dovenskab, og netop i dette Øjeblik, hvor man maa sige, at vore Virksomheder i Samfundet er truede, er det det ene sikre, der er blevet tilbage, den faste Grund under Fødderne. Det er paa det Grundlag, alle Virksomheder skal tage fat for at bygge vort Samfund op igen, og derfor er det ganske rimeligt, at de, der har denne faste Grund under Fødderne, i den særlige Stilling de kommer til at staa i, og

som de i øvrigt altid staa i i borgerlige Virksomheder, kommer til ligesom at lægge Skatten eller Byrden ud. Der er ved vore nuværende Skatter paa faste Ejendomme en uhyre stor Mangel, som vi alle sammen ved, idet Ejendomsskylden er blevet lagt paa en Maade, som ikke er logisk sammenhængende, og som der ogsaa i sin Tid blev advaret imod. Man drog nemlig Bygningerne med ind derunder. I dette Øjeblik vil Landbruget navnlig rammes af den foreslaaede Formueskat, netop fordi en hel Mængde af deres Virksomheder har lidt en virkelig Indskrænkning, medens deres Arbejdsmidler staa afpassede efter tidligere Tidens Forhold, idet deres Stalde, Svinestier o. s. v., efterhaanden som Besætningerne er solgte eller maaske endog nedslagede, ikke længere er fyldte. De staa i Ejendomsskyld som en Del af Formuen, men er nu som en Arbejdsramme, der ikke længere er et anvendeligt Arbejdsmiddel, saa længe Krigen varer. Derfor vil det være ganske urimeligt at beskatte disse Ting og tage dem med under Formuen; man maa paa en eller anden Maade skære dem væk, og saa kommer man ganske naturligt ind paa et Princip, som vel vil forøge Ejendomsskyldens Byrde, men saaledes, at man fradrog Driftsmidlerne ved disse Ejendomme. Det kunde gøres, idet man altsaa for Landbrugets Ejendomme fradrog Assurancen for deres Udhuse og en passende Godtgørelse for deres Bolig. For de store, slotslignende Bygninger vilde det ikke blive noget videre Fradrag, fordi de væsentligst har Luksus-karakter, hvorimod det, jo mere man kommer ned til det egentlige arbejdende Landbrug, vil blive saa godt som alle de Værdier, der er Udtryk for Assurancen, der drages fra. Jeg har undersøgt, hvordan Sagen kunde komme til at stille sig med et eller andet talmæssigt Udgangspunkt. Hvis man tænker sig en saa høj Procent som 1 pCt. af Ejendomsskylden eller 1 pCt. af disse Værdier, vil det for Landbrugsjorden betyde, at for alle Ejendomme over 24 Tdr. Hartkorn kommer der, naar man altsaa fradrager en Del, Halvdelen, af disse Assurancer, en ekstra Byrde paa ca. 2,200 Kr. pr. Ejendom. For Ejendomme mellem 12 og 24 Tdr. Hartkorn vil det blive 740 Kr. pr. Ejendom. For Ejendomme mellem 4 og 12 Tdr. Hartkorn 265 Kr., for Ejendomme mellem 2 og 4 Tdr. Hartkorn 84 Kr., for Ejendomme paa mellem 1 og 2 Tdr. Hartkorn 50 Kr. og endelig for Huse 38 Kr., idet baade for Huse og Gaarde Ejendomme til under 8,000 Kr. ikke kommer ind under Beskatningen. For Byernes Vedkommende